

КАРЛОС БУИСА
ИЗПОВЕДТА НА ГРАТСА
САМО ЗА ЗЕМЛЯНИ

Превод от испански: Маргарита Златарова, 1978

chitanka.info

Пристигнах на Земята със специална задача от планета в една далечна звездна система. Беше пролет, въздухът опияняваше и... Не, за това по-добре после.

Родът ми е един от най-древните родове в моя свят. Границите на имението ни се простират на милиарди километри... Ох, най-после се разделих с нея — с родната планета Г!

Когато съм се родил, баща ми, многоуважаемият ГРХХВ... Добре, няма да го тревожим. Та така: моят баща не е измислил нищо по-добро и ме е нарекъл Гр. Какво именце, ех, по-хубаво наистина от вашето Кохонсио! В нашето семейство всички са оригинали. Дядо ми Г-1 например по време на ядене става на игуанодон и достига петдесет метра височина и тридесет дължина. За да се побере в къщата, трябва да повдигаме тавана. А моят сериозен брадат родител пък в това време се превръща в гъба дидиниум, толкова малка, че може да се види само под микроскоп. И всички са такива чудаци.

Ние, гратсите, когато станем на определена възраст, имаме право да приемем вида, който си искаме. Дотогава сме еднакви, а ако на някой от вас му се случи да види наше дете, то по-късно, когато е избягал на прилично разстояние и си е отдъхнал, ще си помисли: „Ама че страхотия!“ Защото нашите деца, целите набръчкани, на петна и със стърчащи по всички посоки коси, можеш да си представиш само в кошмарен сън.

На Г няма развлечения, защото на никого не са нужни: веселието, смехът, изобретателността, фантазията са толкова чужди на характера на гратсите, колкото са чужди на някоя земна котка, паднала в ледена вода. Това е свят на скръбници, планета на смъртната скука, без театри, без футболни мачове, без хиподроми и въобще без нищо! У нас няма дори годишни времена: температурата е постоянна и тъй като не ни е нужен кислород, нямаме нито цветя, нито реки, нито слънце. Всъщност слънце си имаме, но то е изкуствено и свети с мъждива светлина.

Дойдох на Земята в образа на землянин — точно копие, макар и от каучук. Но къде съм бил аз тогава? — ще попитате вие. Там си бях, смесен с гумата. Намирах се във всички нейни атоми, не само психически, но и физически. Интересува ли ви в какво се състоеше моята специална задача? Чисто и просто да подготвя почвата за предстоящото нашествие на гратсите (на Г вече ни стана тесничко).

Съответното решение беше предложено от Негово Гратско Величество Височайшия главатар на всички системи. То се обсъди на заседанието на Съвета на Главатарите, където моят баща, дядо ми и працядо ми имат голям авторитет. Предлагаха се един от друг по-гадни проекти. Там беше и моя милост, на когото се падна честта да направи първата крачка благодарение на изключителните си способности. Как трябваше да стане това? Много просто: тук — ампула с бактерии, там — неочаквана война... Накратко, дребна работа. Помня речта, която дядо ми — игуанодонът, произнесе преди моето отпътуване, а също и одобрителното грухтене на моето семейство и на всички главатари. Кажи-речи Земята ни беше вече в джоба.

Пристъпих към обстоятелствено изучаване живота на земляните. По-обстоятелствено, отколкото изискваше моята мисия. Бях в много градове, там се нагледах на различни неща и това ме погуби! Затова оставих моя народ. Височайшата брада на баща ми, люспите на працядото, жена ми, нашия единствен син, също така тлъст и безобразен като майка си. С една дума, всичко! Без да съзнавам, започнах вътрешно да се преобразявам и да наподобявам земляните. За пръв път осъзнах това в Париж, когато се заглеждах в краката на жените — разбрах, че ми харесват. После в Севиля, когато за пръв път опитах божественото питие херес. И на слънчевите Хавайски острови, и в Италия — там се разплаках като глупак по време на един филм. Ужасих се, когато осъзнах, че с мен става промяна!

Не си спомням, казах ли ви, че лошото настроение е обичайно състояние на гратсите? Уви, така е. Гратсите винаги са раздразнени и недоволни, мръщят чела и гледат накриво. Всички те, независимо от възрастта си, са неприятни в отношенията си. Дори кучетата им са същества с отвратителен характер.

И така, аз се мотаех, без да зная какво да правя по-нататък. Редовно предавах съобщения (кораба си бях оставил на невидимата страна на Луната и за свръзка използвах джобен предавател. Всички съобщения бяха еднакви: „СЪБИРАМ ИНФОРМАЦИЯ. ЧАКАЙТЕ НОВИ СВЕДЕНИЯ.“ Първите две думи си бяха чиста истина, а с останалото печелех време.

Храната не ми създаваше никакъв проблем: ядох най-вече мокра пръст. Но с течение на времето се пристрастих към храната на земляните. Започна да ми харесва все повече и повече. Промених

изцяло обмяната на веществата си и почувствувах голямо облекчение. Парите не ме интересуваха: всичко, което ми беше необходимо, си го доставях даром (не питайте как, няма да ви кажа). Появи се невеста, чаровна и пламенна, но после тя ме напусна. Въпреки старанията ми проклетият характер на гратса се проявяваше в най-неподходящите моменти. Както тогава на плажа — но това е от друга пиеса.

Какво да направя? Да напусна Земята и да я оставя в агония, готова да приеме безжалостните гратси, или... Пред мен стоеше дилема и не трябваше да отлагам решението си, защото на Г щяха да започнат да се учудват на бездействието ми. Щяха да изпратят на Земята Намръщения инспектор и тогава... край на всичко.

Едно малко момиченце, а също така и веселите хитрувания на земляните, които ми направиха впечатление още щом стъпих на Земята, ми помогнаха да намеря решението. Това стана в Мадрид, в метрото. Вагонът беше пълен, малкото момиченце стоеше точно пред мен и аз добре го разгледах. Любувайки се на нежното му личице, почувствувах как отново ме залива вълната на отвращение към навъсените и космати деца на гратсите. В ръцете си детето държеше няколко книжки и на излизане ги изпусна в блъсканицата. Те паднаха на пода. По тях минаха първо влизащите, после излизащите пътници и момиченцето не успя да ги събере. Реших да я намеря и да ѝ ги върна — за един гратс това е съвсем нищожна работа. Вдигнах книжките, започнах да ги прелиствам и изведнъж се натъкнах на решението! Това бяха евтини научнофантастични издания за деца, където героите-земляни, абсолютно непобедими, извършват невероятни подвизи в Космоса. Ако станеше известно, че земляните в своята еволюция са достигнали такива върхове, на Г би настъпила паника. Трябваше поне едно доказателство за това, едно потвърждение, едно свидетелство... Те го получиха. Съобщението до Негово гратско и прочие изглеждаше почти така:

„НАПАДЕНИЕТО Е НЕВЪЗМОЖНО. ЗЕМЛЯНИТЕ СА МОГЪЩИ И СВРЪХЦИВИЛИЗОВАНИ. МОГАТ ДА НИ УНИЩОЖАТ МОМЕНТАЛНО. НАМЕРЕНИЕТ НА ЛУНАТА КОРАБ Е ПЛЕНЕН. ЗАДЪРЖАН СЪМ, ЩЕ БЪДА СЪДЕН ЗА ШПИОНАЖ И ЕКЗЕКУТИРАН. ЧЕЛНИТЕ ОТРЯДИ НА ЗЕМЛЯНИТЕ СА ДОСТИГНАЛИ АНДРОМЕДА. ПРЕКРАТЕТЕ ПОЛЕТИТЕ. ЗЕМНИ ПАТРУЛИ НЕПРЕКЪСНАТО НАБЛЮДАВАТ КОСМОСА.

ВЪОРЪЖЕНИЕТО Е ФАНТАСТИЧНО. КОМАНДУВА ГИ СУПЕРМЕНЪТ НА МЕЖДУПЛАНЕТНИТЕ ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ НА МЕКСИКО ДИЕГО ВАЛОР ДЕ ЛАС РЕАЛЕС. С РАДОСТ ЖЕРТВУВАМ ЖИВОТА СИ ЗА СЛАВАТА НА Г.“

Това е всичко. Унищожих кораба си и те ми повярваха. Макар и свръхразумни, гратсите са и мъничко простовати. Останах на Земята и живея като крал (земен). Мъчи ме само едно: никак не мога да се избавя от проклетото си лошо настроение, наследено от гратсите. Много мислих как да си помогна. Но ще се променя, ще се променя напълно (затова е написана тази „Изповед“) и като направя това, ще имам най-доброто настроение в света. Ще направя това с мисълта за децата, които, без да знаят, спасиха своята любима и любяща ги прекрасна Земя. Заради тях ще се променя завинаги.

Едва не забравих: наричайте ме занапред Доналд Дък^[1].

[1] Доналд Дък се нарича патето от рисуваните филмчета на Уолт Дисни. ↑

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 5/1978 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.